

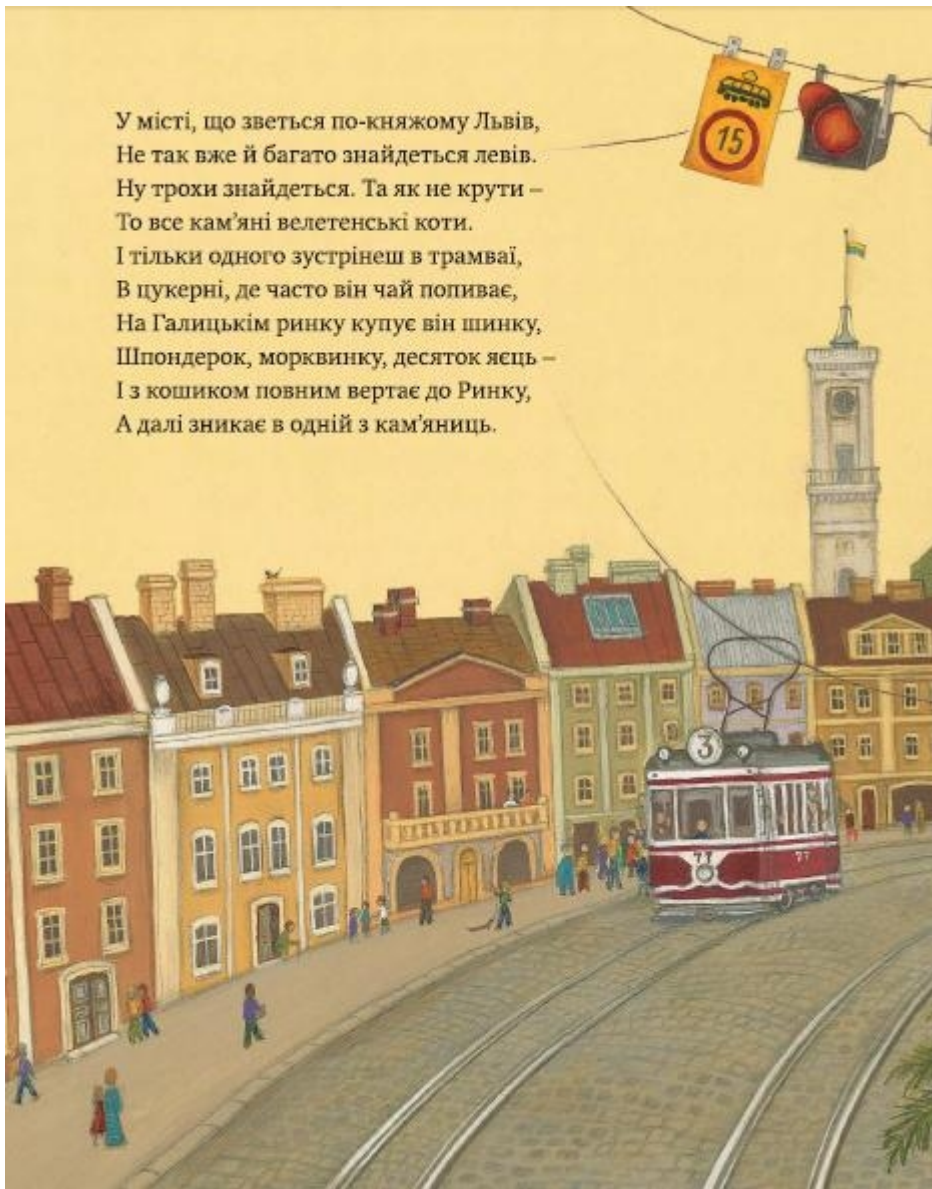
Савка Мар'яна Орестівна народилася 21 лютого 1973, м. Копичинці, Тернопільської області — українська поетеса, дитяча письменниця, літературознавець, публіцист, головний редактор і співзасновник «Видавництва Старого Лева».

ОСЛИКИ В ТУМАНІ

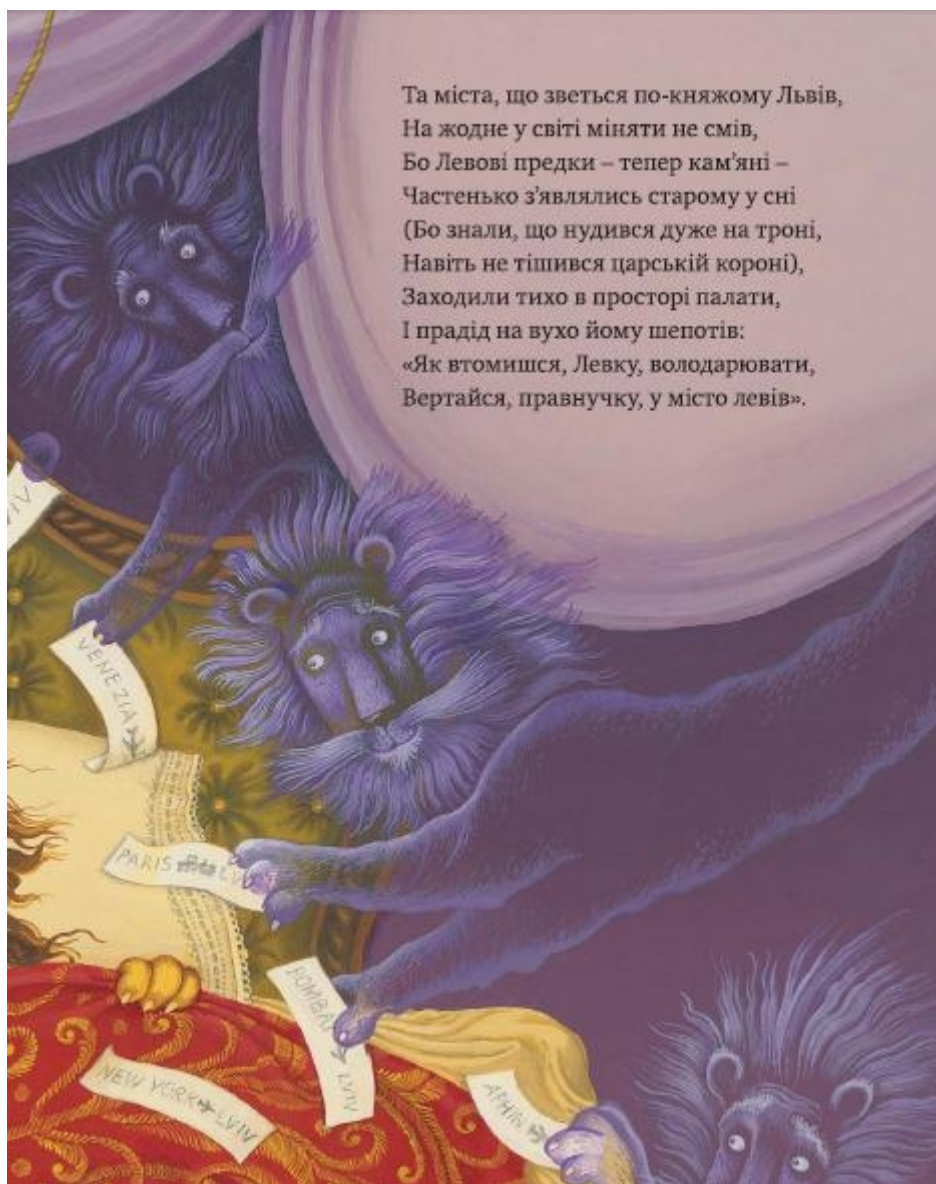
Мама-ослиця для татка-осла
шалик з червоної вовни сплела,
а для осятка — червоний беретик,
ну а для себе — червоний жакетик,
щоби осятко в туманах коштатих
не загубило ні мами, ні тата.

КАЗКА ПРО СТАРОГО ЛЕВА

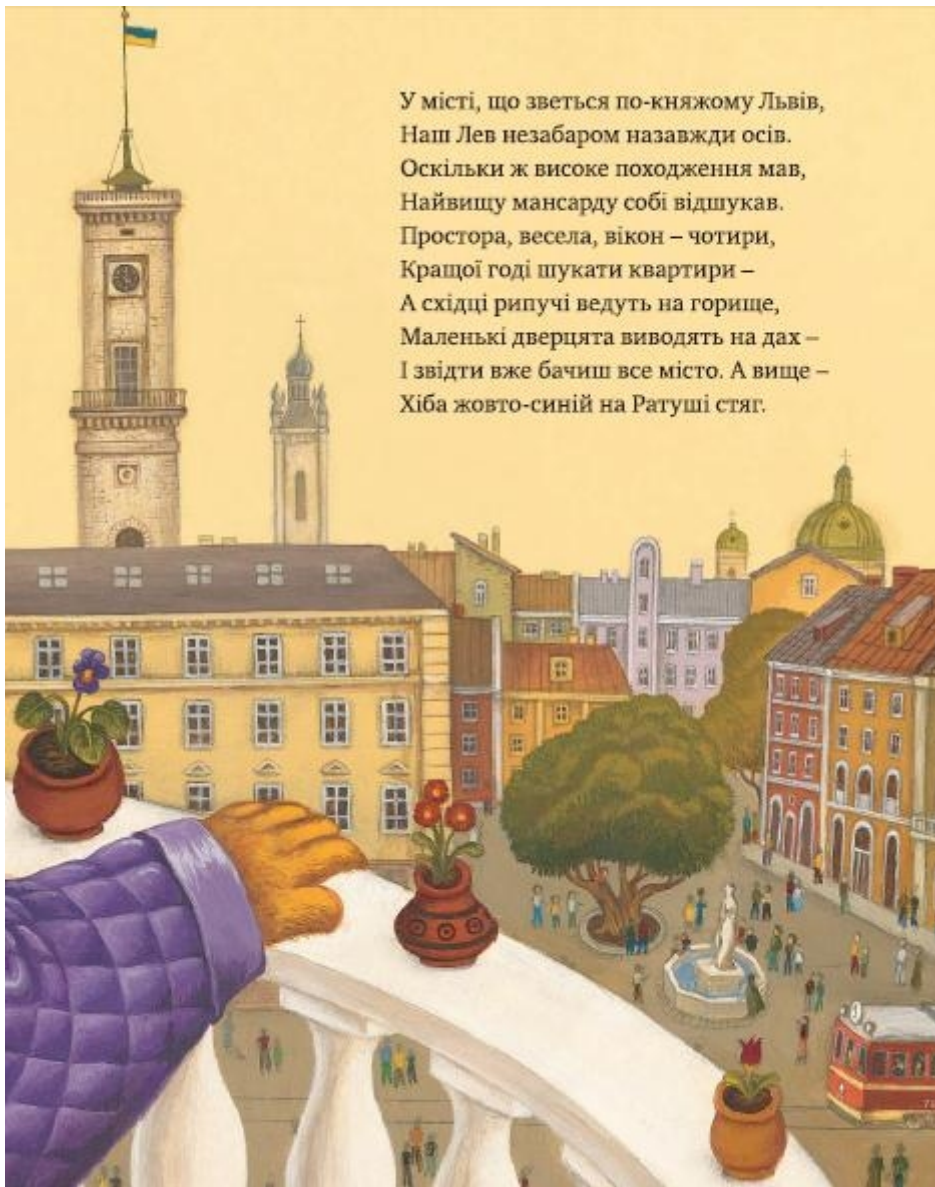
У місті, що зветься по-княжому Львів,
Не так вже й багато знайдеться левів.
Ну трохи знайдеться. Та як не крути –
То все кам'яні велетенські коти.
І тільки одного зустрінеш в трамваї,
В цукерні, де часто він чай попиває,
На Галицькім ринку купує він шинку,
Шпондерок, морквинку, десяток яєць –
І з кошиком повним вертає до Ринку,
А далі зникає в одній з кам'яниць.

Та міста, що зветься по-княжому Львів,
На жодне у світі міняти не смів,
Бо Левові предки – тепер кам'яні –
Частенько з'являлись старому у сні
(Бо знали, що нудився дуже на троні,
Навіть не тішився царській короні),
Заходили тихо в просторі палати,
І прадід на вухо йому шепотів:
«Як втомишся, Левку, володарювати,
Вертайся, правнучку, у місто левів».

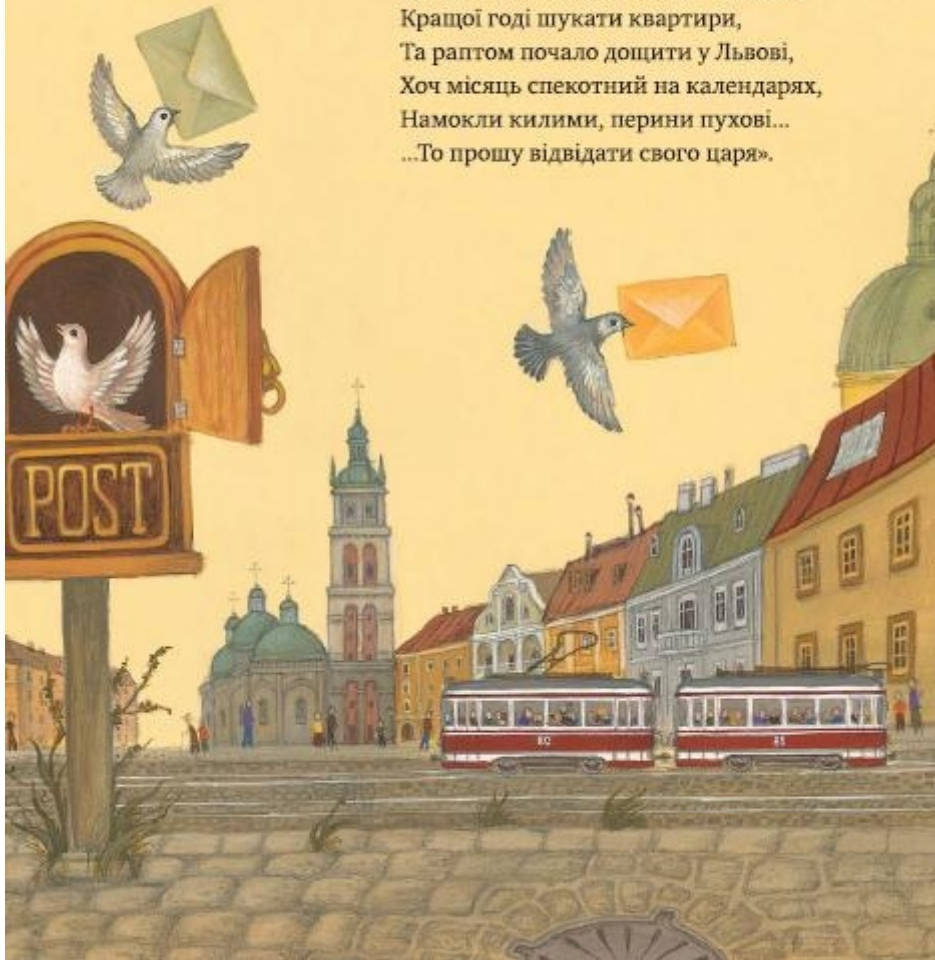
У місті, що зветься по-княжому Львів,
Наш Лев незабаром назавжди осів.
Оскільки ж високе походження мав,
Найвищу мансарду собі відшукав.
Простора, весела, вікон – чотири,
Кращої годі шукати квартири –
А східці рипучі ведуть на горище,
Маленькі дверцята виводять на дах –
І звідти вже бачиш все місто. А вище –
Хіба жовто-синій на Ратуші стяг.

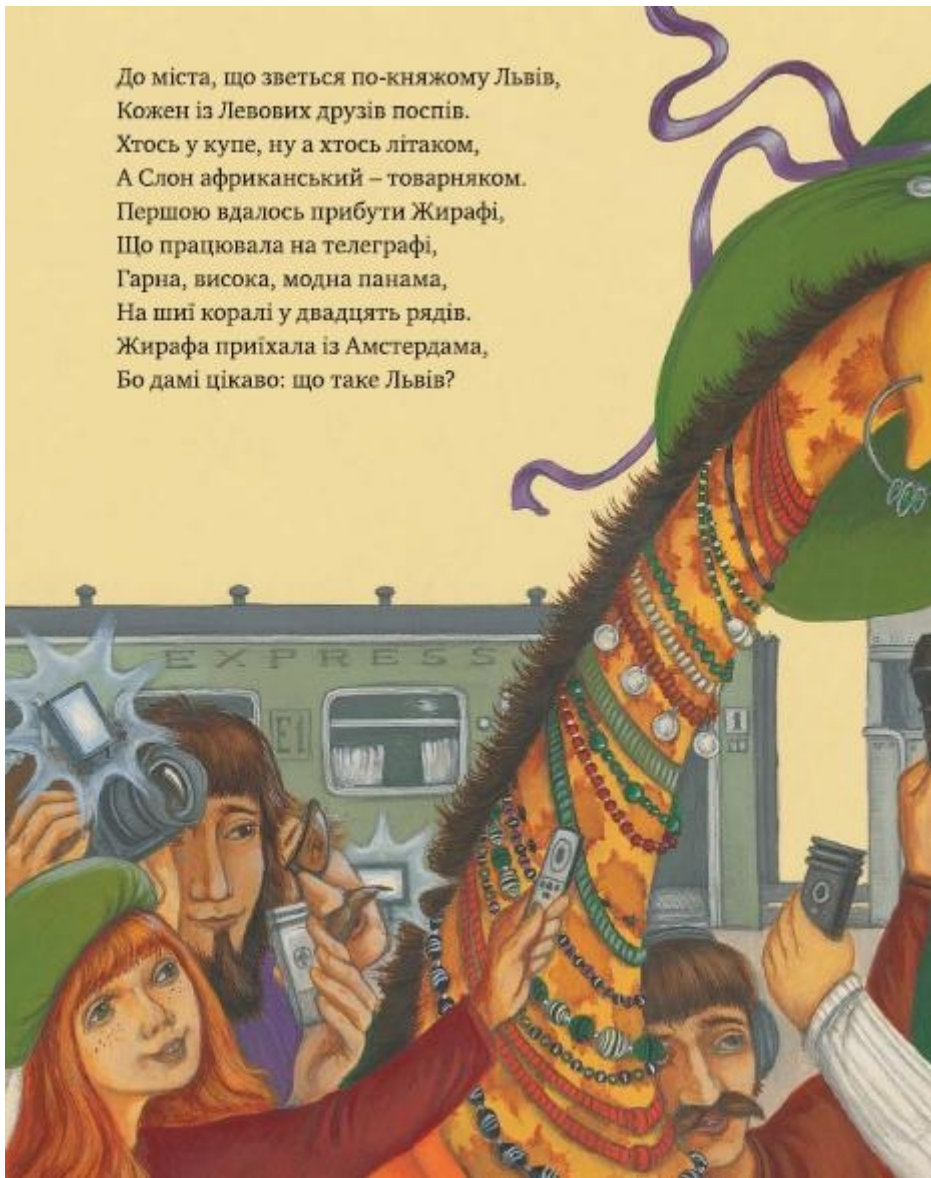
У місті, що зветься по-княжому Львів,
Напевно, чимало знайдеться майстрів.
Та як їх шукати, до кого йти?
Подумав, подумав – і сів за листи.
До Кро (Крокодила), Слона і Жирафи.
Бо Слон допоможе відсунути шафу,
Жирафа прекрасно лататиме стелю,
І стане добротним і затишним дім,
А Кро, Крокодил, пофарбує оселю –
У колір зелений, на радість усім.

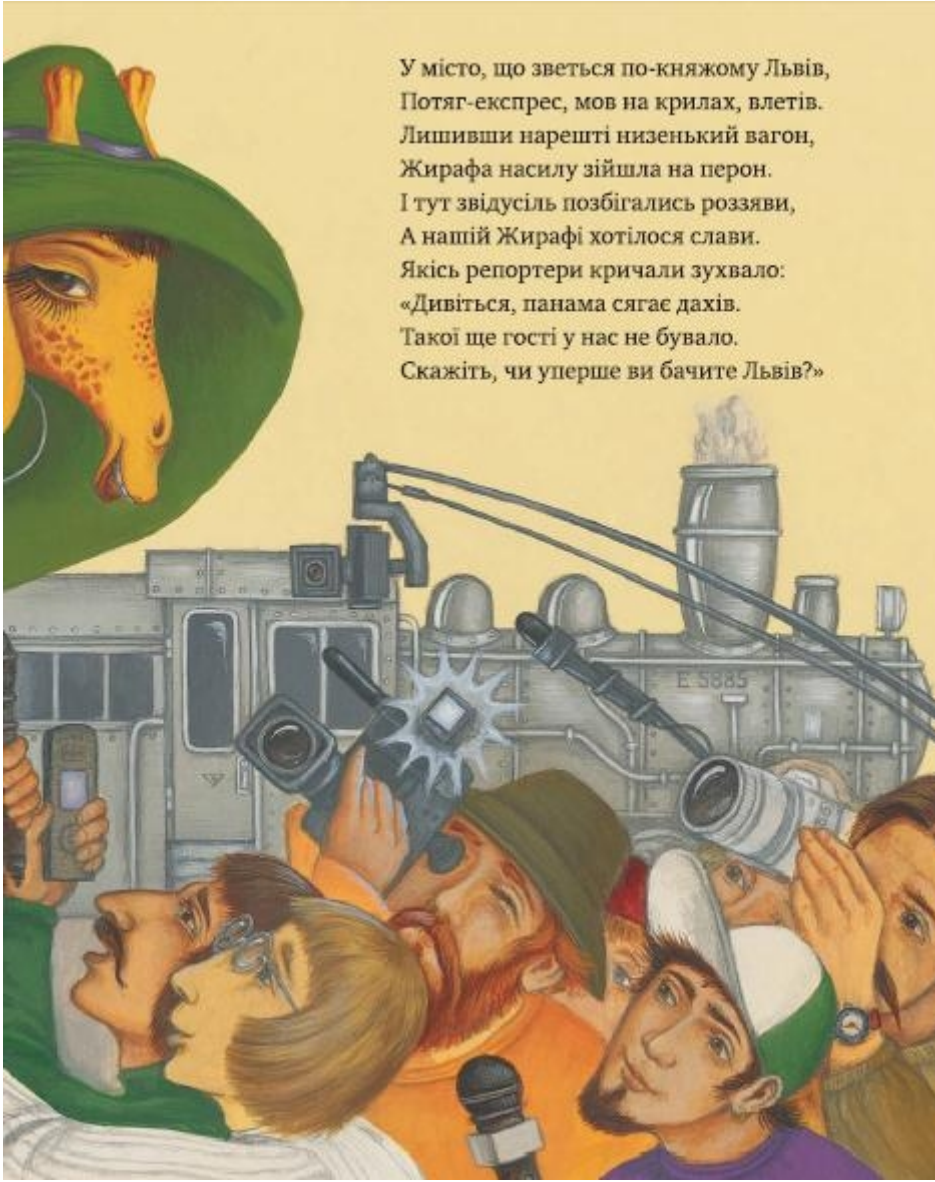
Із міста, що зветься по-княжому Львів,
Летіло по світу багато листів,
І в кожному з них красувалось таке:
«Коханий мій друже! Життя нелегке,
Купив я мансарду, а вікон – чотири,
Кращої годі шукати квартири,
Та раптом почало дощити у Львові,
Хоч місяць спекотний на календарях,
Намочли килими, перини пухові...
...То прошу відвідати свого царя».

До міста, що зветься по-княжому Львів,
Кожен із Левових друзів поспів.
Хтось у купе, ну а хтось літаком,
А Слон африканський – товарняком.
Першою вдалось прибути Жирафі,
Що працювала на телеграфі,
Гарна, висока, модна панама,
На шиї коралі у двадцять рядів.
Жирафа приїхала із Амстердама,
Бо дамі цікаво: що таке Львів?

У місто, що зветься по-княжому Львів,
Потяг-експрес, мов на крилах, влетів.
Лишивши нарешті низенький вагон,
Жирафа насилу зійшла на перон.
І тут звідусіль позбігались роззяви,
А нашій Жирафі хотілося слави.
Якісь репортери кричали зухвало:
«Дивіться, панама сягає дахів.
Такої ще гості у нас не бувало.
Скажіть, чи уперше ви бачите Львів?»

О так, для Жирафи все було уперше!
Зелену панаму до неба задерши,
Вона не зважала на всіх тих роззяв,
Бо мала на нині багато ще справ.
По-перше, знайти той потрібний будинок,
Бо де та мансарда і що таке Ринок?
На лихо, Жирафа згубила адресу,
Якось ненароком, поміж сусти,
Мабуть, залишила в вагоні експресу.
Ну як же їй Лева, сердешній, знайти?

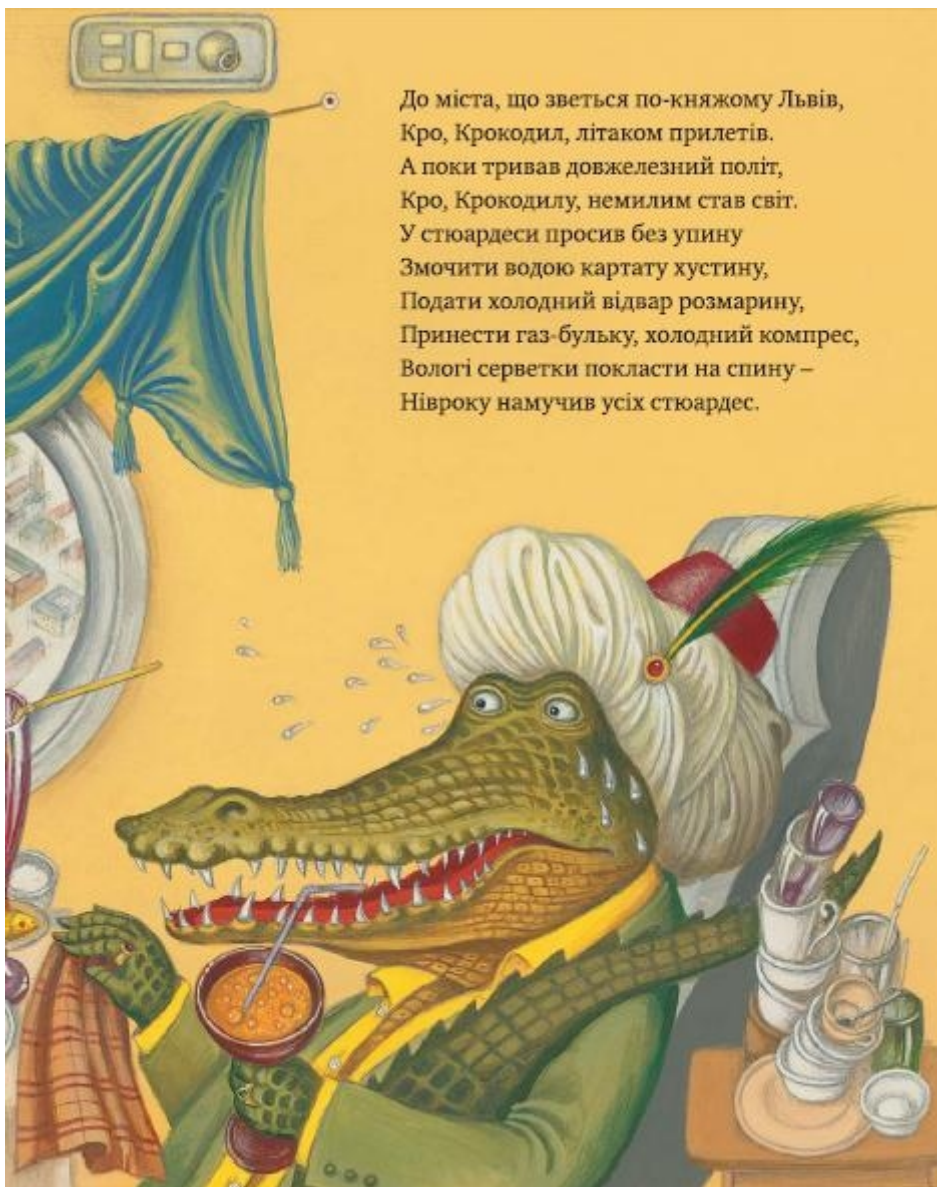
У місті, що зветься по-княжому Львів,
Багато маленьких забутих дворів,
В них діти й бабусі, забувши про все,
Дивились, як шию Жирафа несе.
У літній кав'ярні присіла Жирафа,
Замовила чаю від «сивого графа»,
Маленьке тістечко і дві помаранчі,
Здійняла панаму до львівських дахів,
А потім пішла на дитячий майданчик –
Гойдати на шиї малих дітлахів.

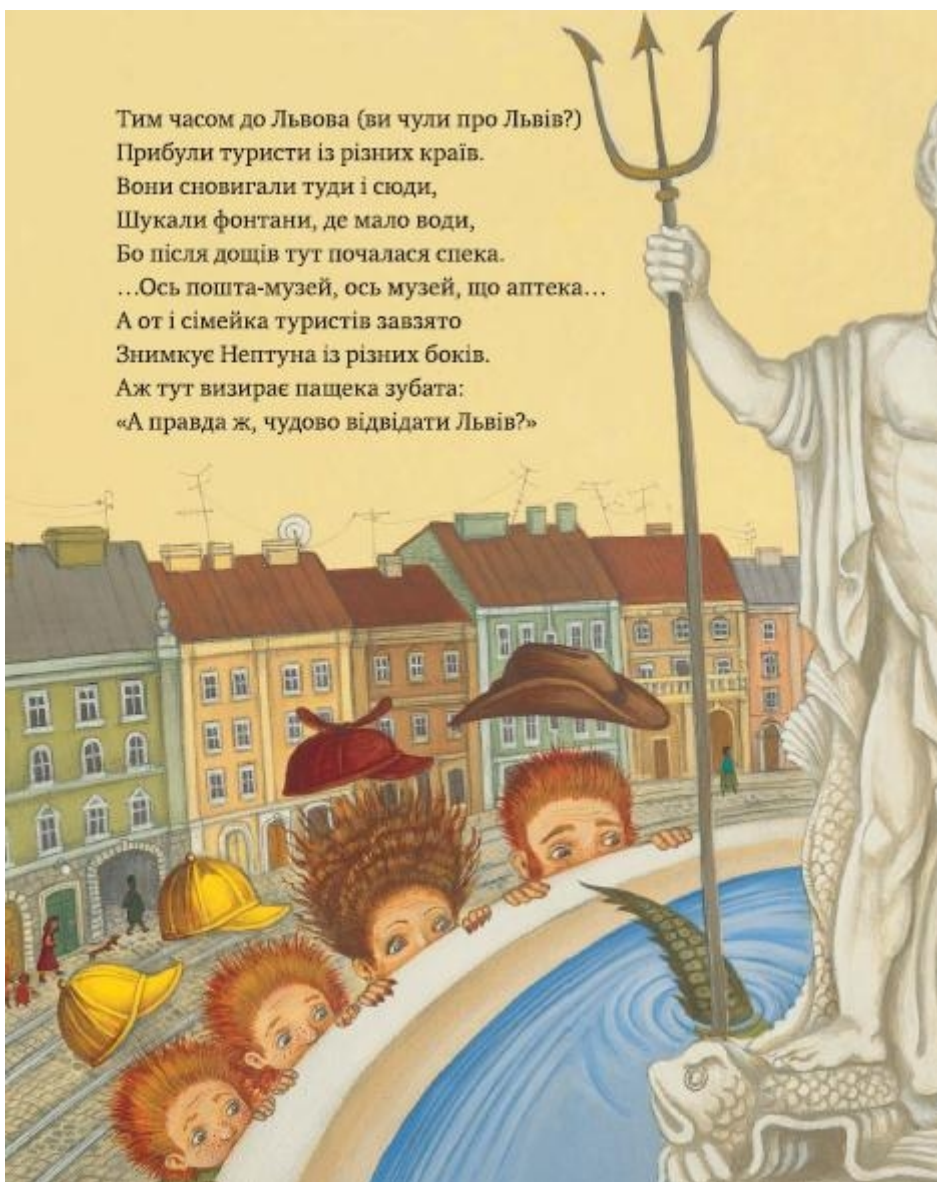
У місті, що зветься по-княжому Львів,
Ще досі немає великих портів.
Але під землею є річка одна,
То, певно, підводного треба човна.
Але для поважного Кро (Крокодила),
Що має будинок на березі Нілу,
Що любить качатися в теплім намулі,
Ота невеличка підземна ріка
(А раптом пірнеш – і наб'єш собі гулі?),
Ну, словом, та річка була б завузька.

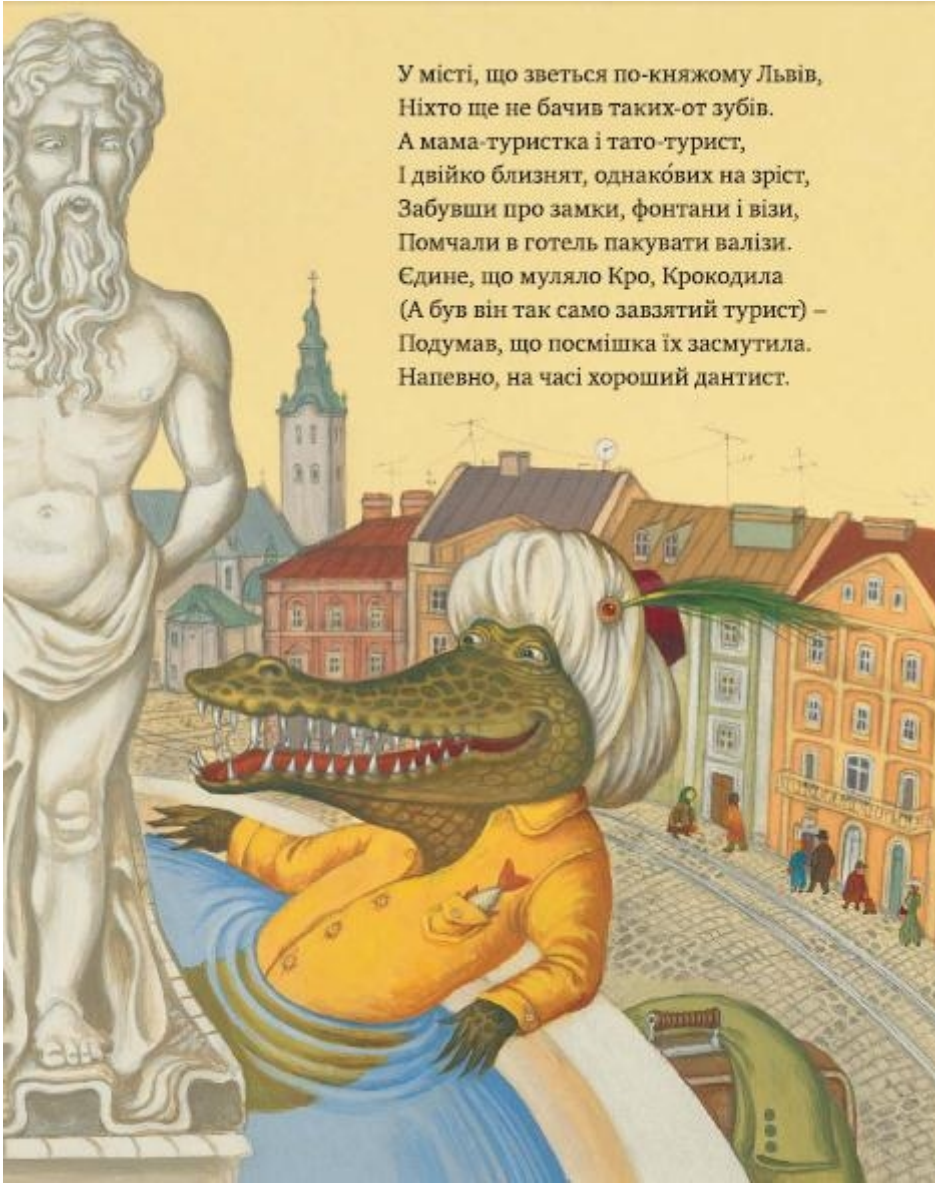
До міста, що зветься по-княжому Львів,
Кро, Крокодил, літаком прилетів.
А поки тривав довжелезний політ,
Кро, Крокодилу, немилим став світ.
У стюардеси просив без ушину
Змочити водою картату хустину,
Подати холодний відвар розмарину,
Принести газ-бульку, холодний компрес,
Вологі серветки покласти на спину –
Нівроку намучив усіх стюардес.

Тим часом до Львова (ви чули про Львів?)
Прибули туристи із різних країв.
Вони сновигали туди і сюди,
Шукали фонтани, де мало води,
Бо після дощів тут почалася спека.
...Ось пошта-музей, ось музей, що аптека...
А от і сімейка туристів завзято
Знимкує Нептуна із різних боків.
Аж тут визирає пащека зубата:
«А правда ж, чудово відвідати Львів?»

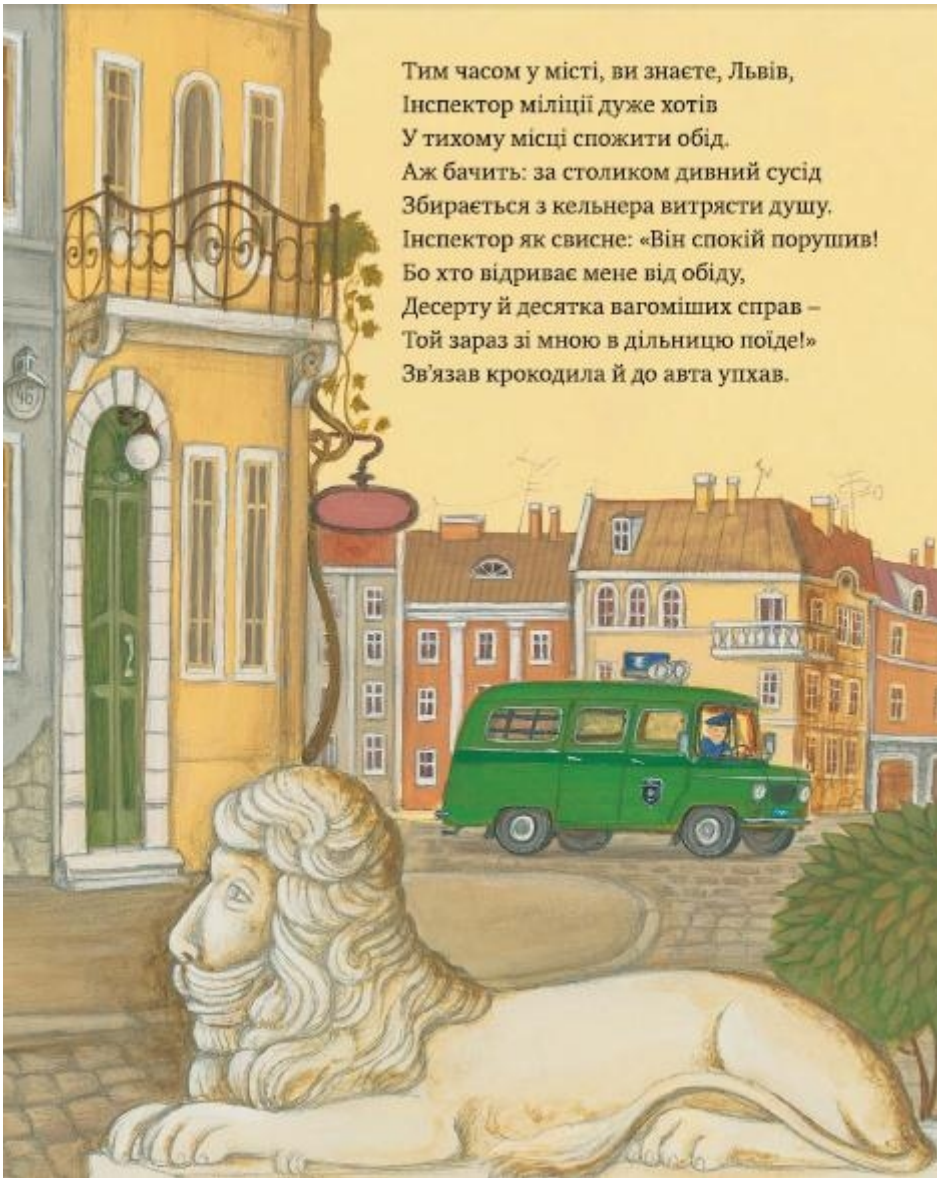
У місті, що зветься по-княжому Львів,
Ніхто ще не бачив таких-от зубів.
А мама-туристка і тато-турист,
І двійко близнят, однакових на зріст,
Забувши про замки, фонтани і візи,
Помчали в готель пакувати валізи.
Єдине, що муляло Кро, Крокодила
(А був він так само завзятий турист) –
Подумав, що посмішка їх засмутила.
Напевно, на часі хороший дантист.

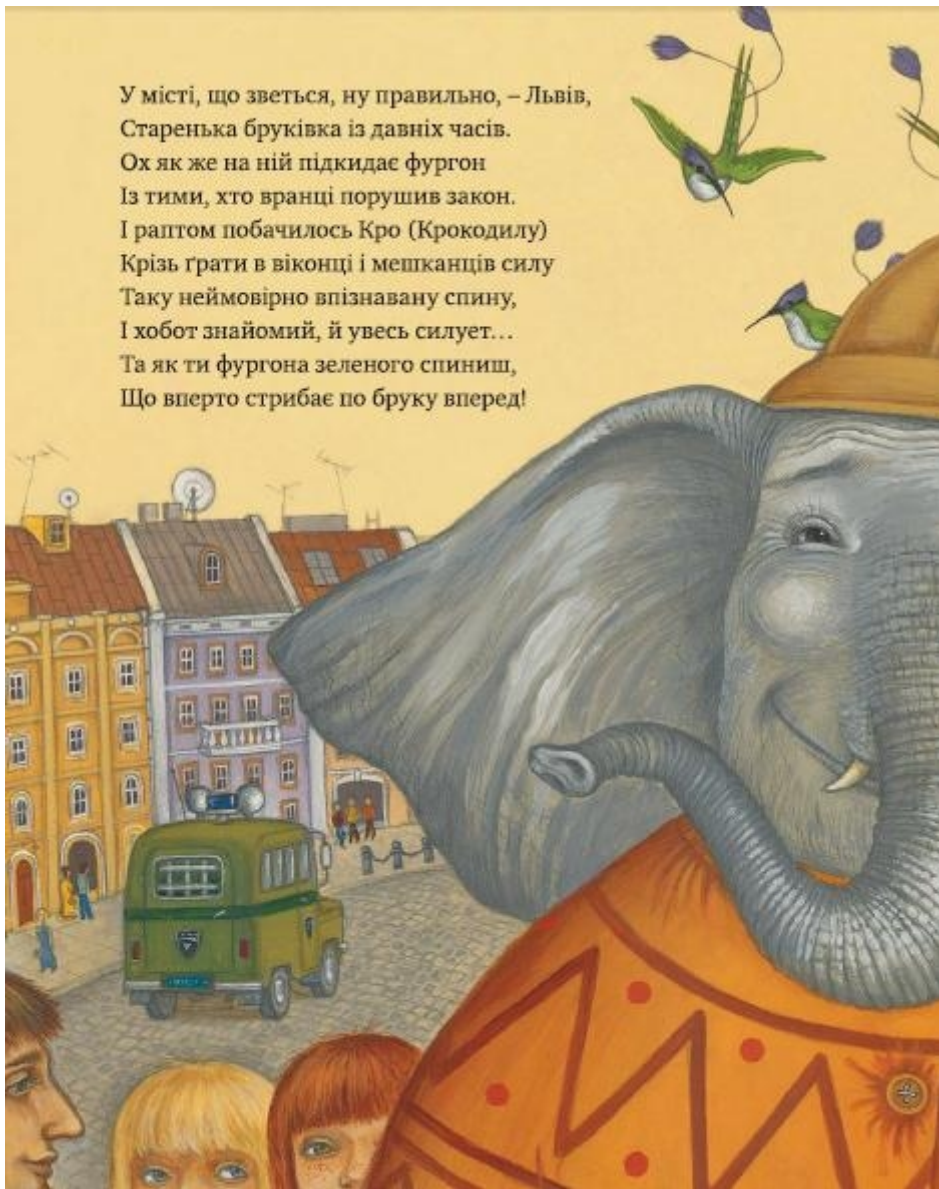
У місті, що зветься по-княжому Львів,
Наш Крокодил пообідати сів
В малім ресторанчику біля вікна –
І сталася з ним неприємність одна.
От кельнер підходить: «Вам курячі крила
Чи, може, гаряченького “крокодила”?»
Та він як оскалиться на бідолаху:
«Гарячого родича? Свинство яке!»
А кельнер белькоче, збілівши від страху,
Мовляв, “крокодил” – к-канапе таке-ке...

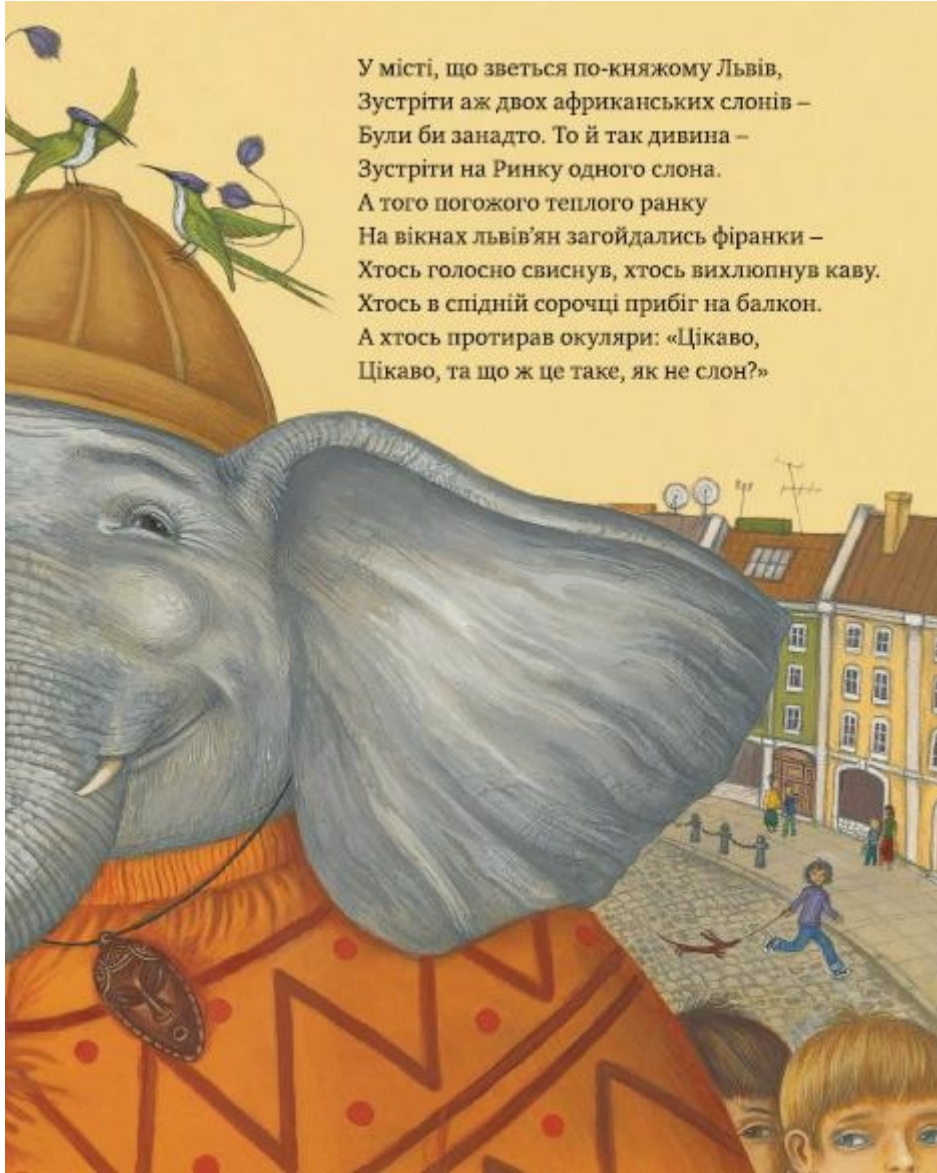
Тим часом у місті, ви знаєте, Львів,
Інспектор міліції дуже хотів
У тихому місці спожити обід.
Аж бачить: за столиком дивний сусід
Збирається з кельнера витрясти душу.
Інспектор як свисне: «Він спокій порушив!
Бо хто відриває мене від обіду,
Десерту й десятка вагоміших справ –
Той зараз зі мною в дільницю поїде!»
Зв'язав крокодила й до авта упхав.

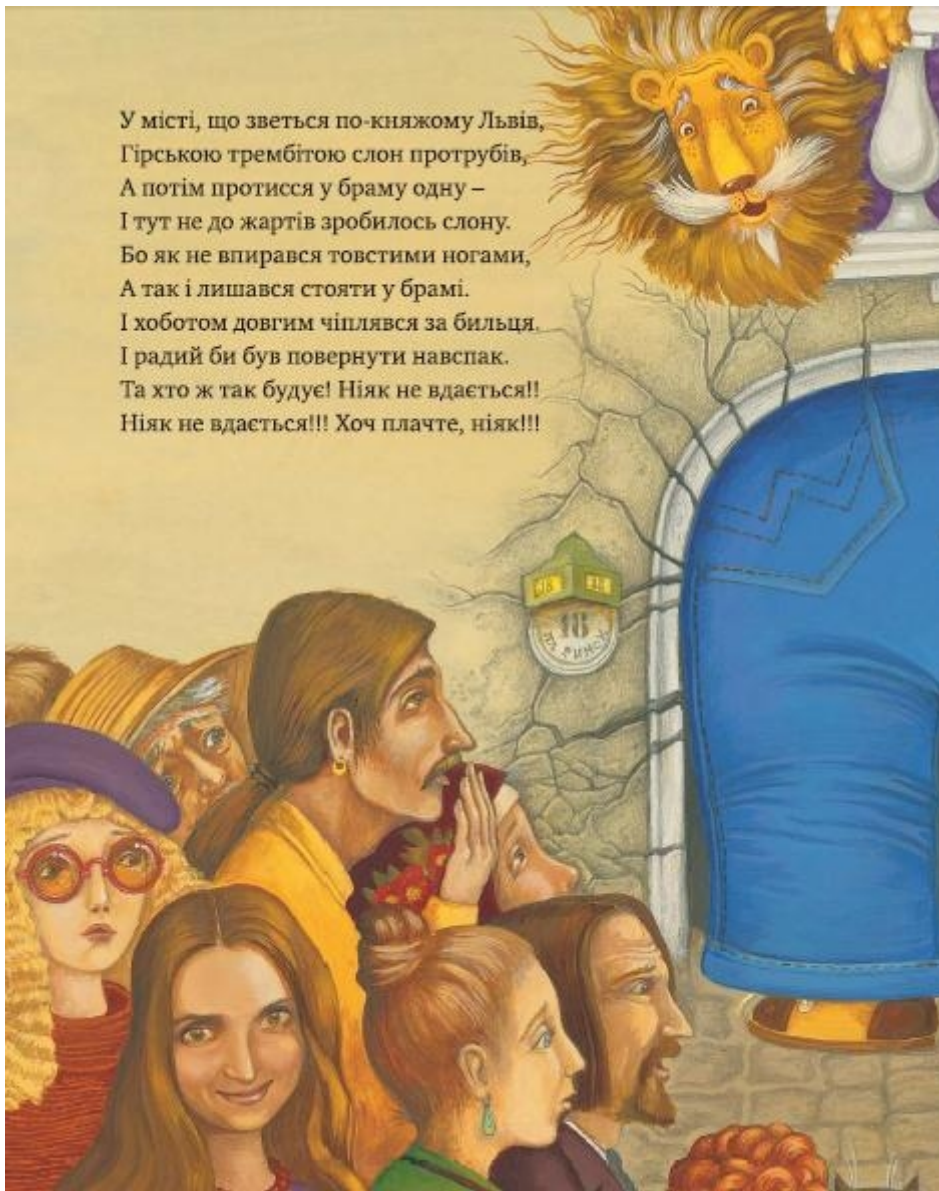
У місті, що зветься, ну правильно, – Львів,
Старенька бруківка із давніх часів.
Ох як же на ній підкидає фургон
Із тими, хто вранці порушив закон.
І раптом побачилось Кро (Крокодилу)
Крізь ґрати в віконці і мешканців силу
Таку неймовірно впізнавану спину,
І хобот знайомий, й увесь силует...
Та як ти фургона зеленого спиниш,
Що вперто стрибає по бруку вперед!

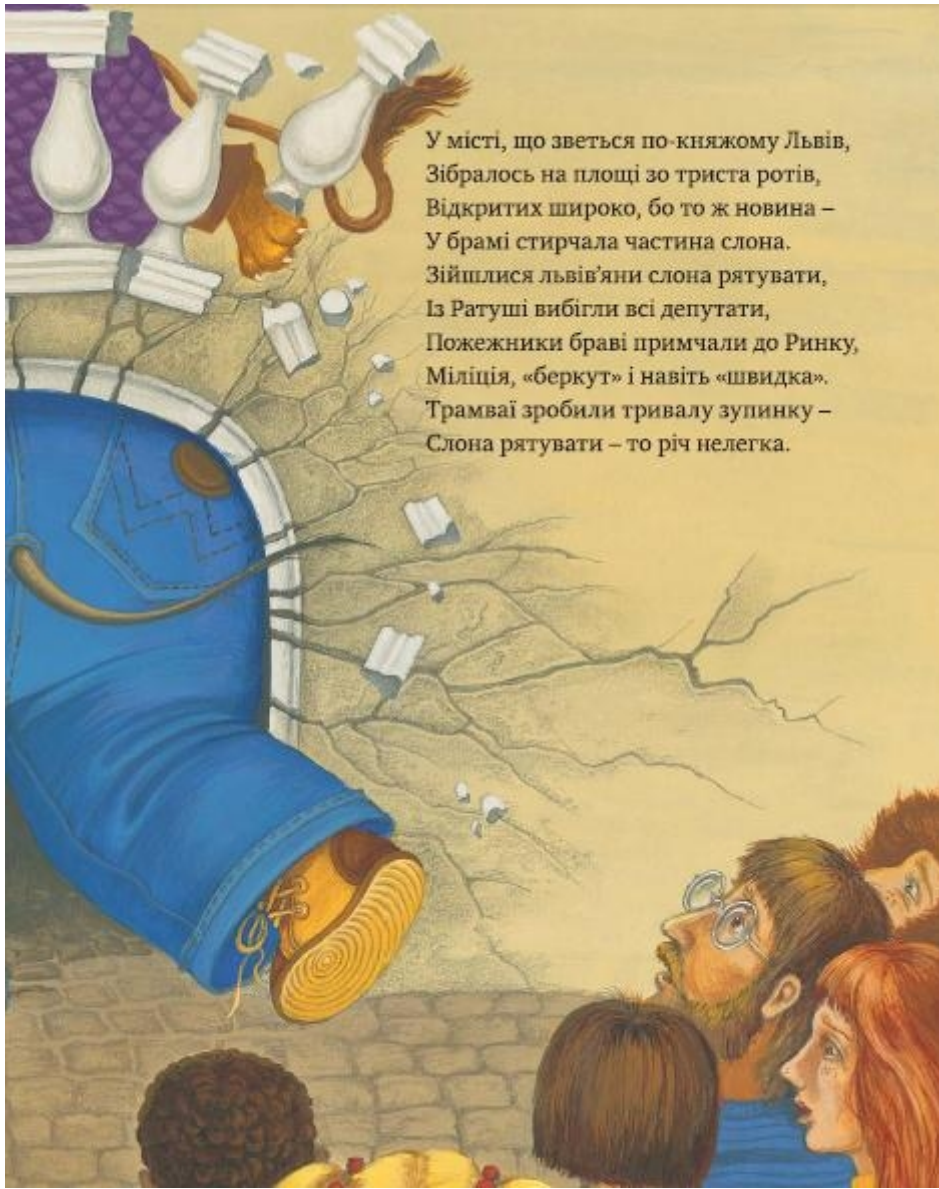

У місті, що зветься по-княжому Львів,
Зустріти аж двох африканських слонів –
Були би занадто. То й так дивина –
Зустріти на Ринку одного слона.
А того погожого теплого ранку
На вікнах львів'ян загойдались фіранки –
Хтось голосно свиснув, хтось вихлюпнув каву.
Хтось в спідній сорочці прибіг на балкон.
А хтось протирав окуляри: «Цікаво,
Цікаво, та що ж це таке, як не слон?»

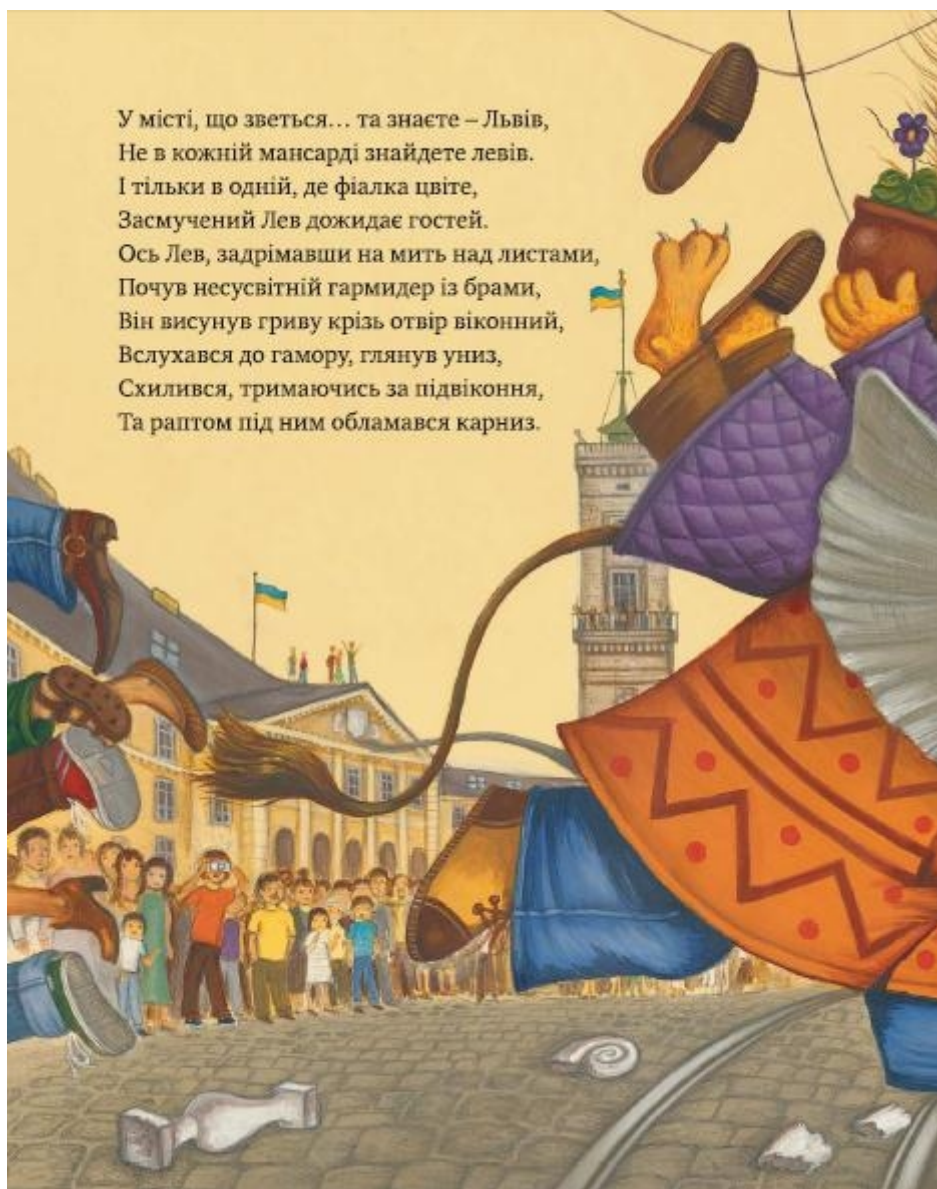
У місті, що зветься по-княжому Львів,
Гірською трембітою слон протрубів,
А потім протисся у браму одну –
І тут не до жартів зробилось слону.
Бо як не впирався товстими ногами,
А так і лишався стояти у брамі.
І хоботом довгим чіплявся за бильця.
І радий би був повернути навспак.
Та хто ж так буде! Ніяк не вдається!!
Ніяк не вдається!!! Хоч плачте, ніяк!!!

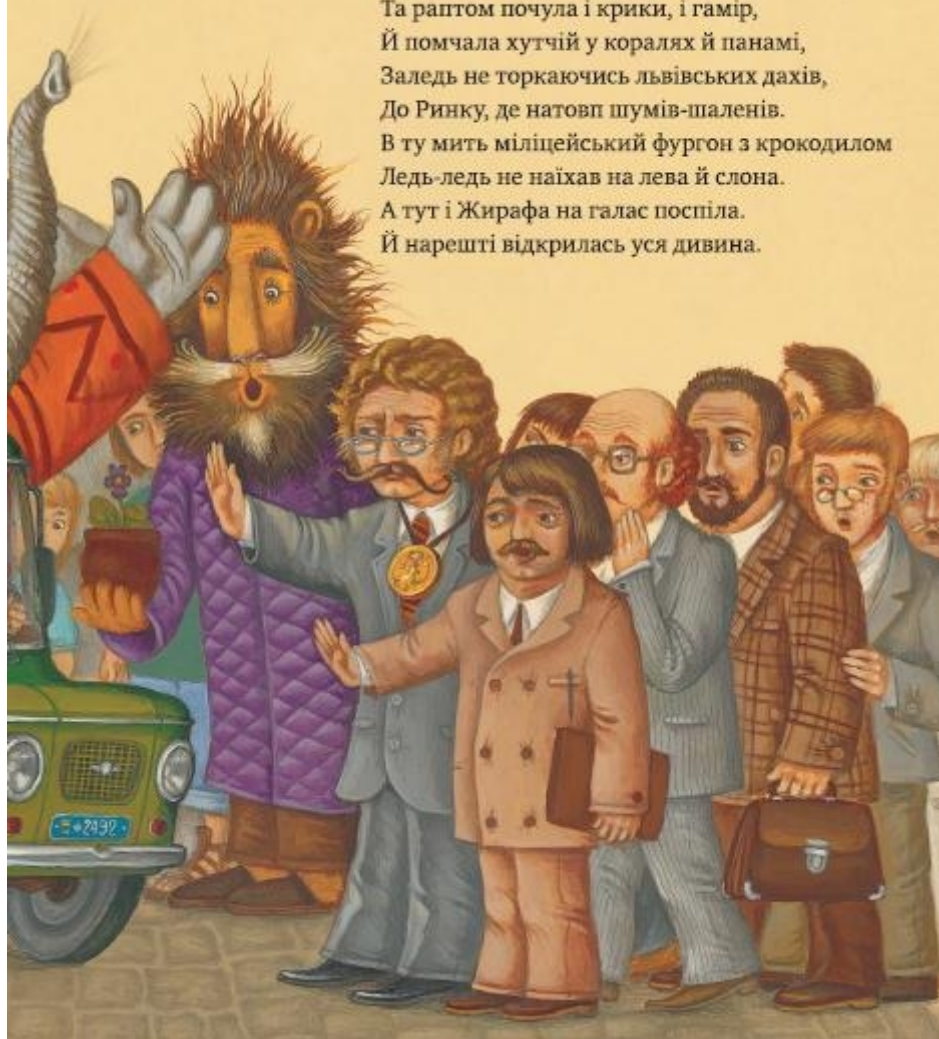

У місті, що зветься по-княжому Львів,
Зібралось на площі зо триста ротів,
Відкритих широко, бо то ж новина –
У брамі стирчала частина слона.
Зійшлися львів'яни слона рятувати,
Із Ратуші вибігли всі депутати,
Пожежники браві примчали до Ринку,
Міліція, «беркут» і навіть «швидка».
Трамваї зробили тривалу зупинку –
Слона рятувати – то річ нелегка.

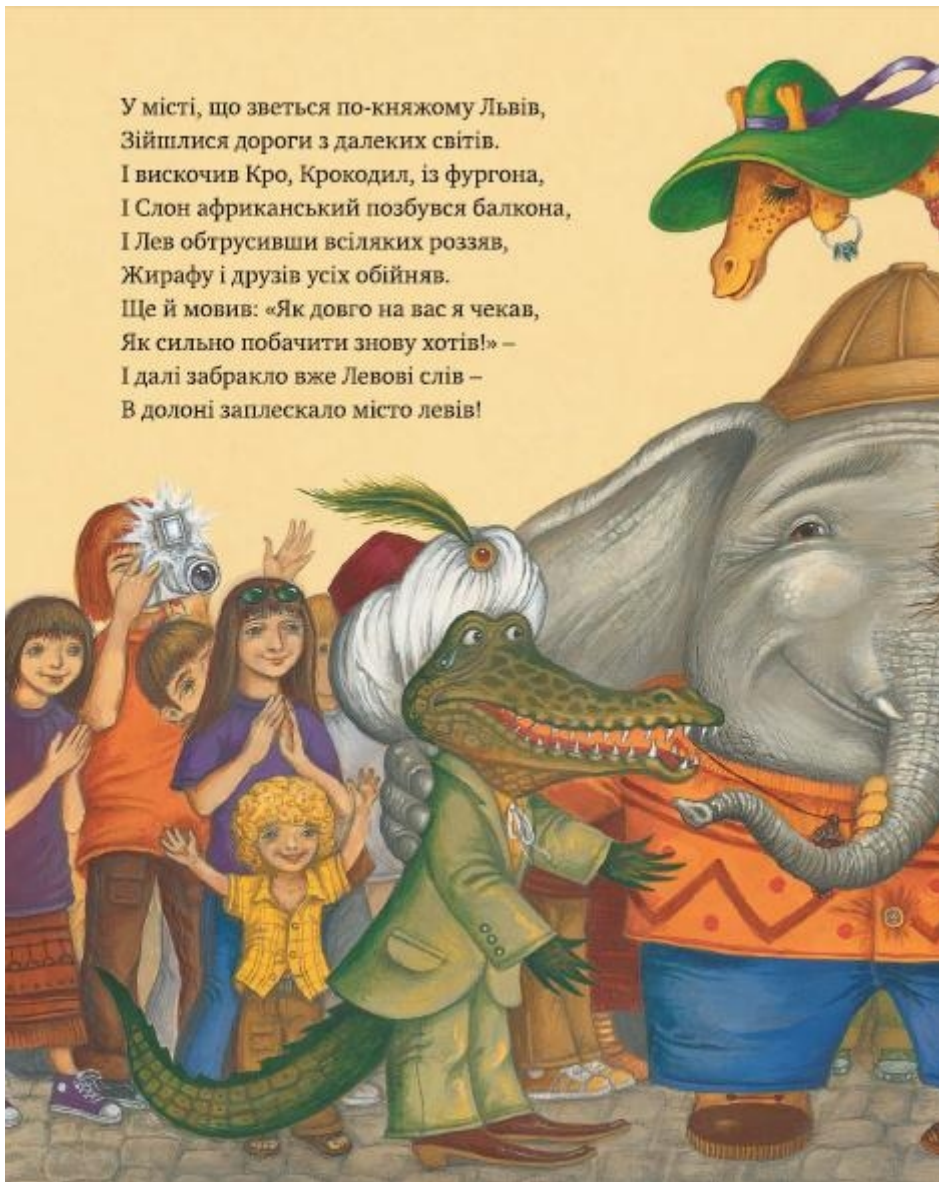
У місті, що зветься... та знаєте – Львів,
Не в кожній мансарді знайдете левів.
І тільки в одній, де фіалка цвіте,
Засмучений Лев дожидає гостей.
Ось Лев, задрімавши на мить над листами,
Почув несусвітній гармидер із брами,
Він висунув гриву крізь отвір віконний,
Вслухався до гамору, глянув униз,
Схилився, тримаючись за підвіконня,
Та раптом під ним обламався карниз.

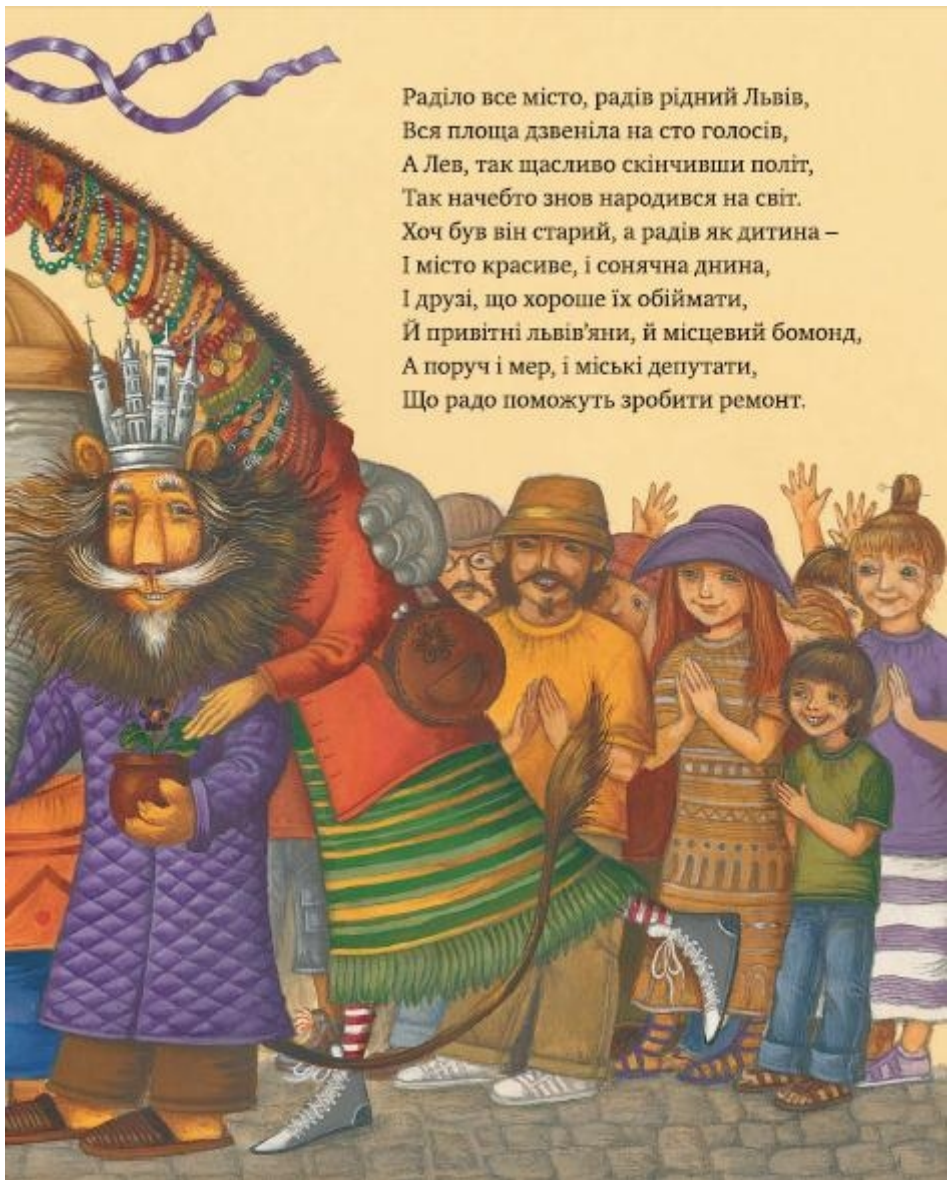
Тим часом Жирафа собі малюків
Гойдала у місті (ви знаєте – Львів),
Та раптом почула і крики, і гамір,
Й помчала хутчій у коралях й панамі,
Заледь не торкаючись львівських дахів,
До Ринку, де натовп шумів-шаленів.
В ту мить міліцейський фургон з крокодилем
Ледь-ледь не наїхав на лева й слона.
А тут і Жирафа на галас поспіла.
Й нарешті відкрилась уся дивина.

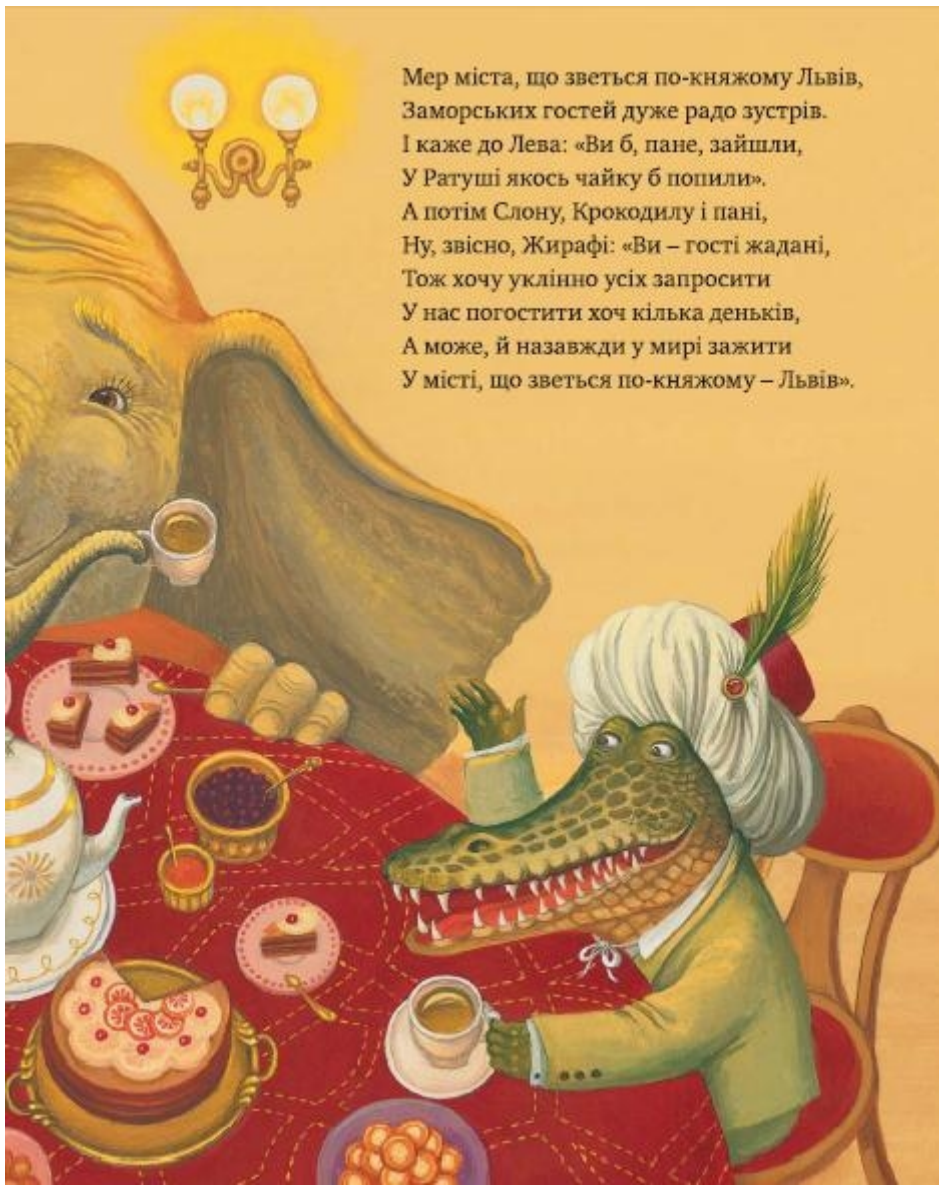
У місті, що зветься по-княжому Львів,
Зійшлися дороги з далеких світів.
І вискочив Кро, Крокодил, із фургона,
І Слон африканський позбувся балкона,
І Лев обтрусивши всіляких роззяв,
Жирафу і друзів усіх обійняв.
Ще й мовив: «Як довго на вас я чекав,
Як сильно побачити знову хотів!» –
І далі забракло вже Левові слів –
В долоні заплескало місто левів!

Раділо все місто, радів рідний Львів,
Вся площа дзвеніла на сто голосів,
А Лев, так щасливо скінчивши політ,
Так начебто знов народився на світ.
Хоч був він старий, а радів як дитина –
І місто красиве, і сонячна днина,
І друзі, що хороше їх обіймати,
Й привітні львів'яни, й місцевий бомайд,
А поруч і мер, і міські депутати,
Що радо допоможуть зробити ремонт.

Мер міста, що зветься по-княжому Львів,
Заморських гостей дуже радо зустрів.
І каже до Лева: «Ви б, пане, зайшли,
У Ратуші якось чайку б попили».
А потім Слону, Крокодилу і пані,
Ну, звісно, Жирафі: «Ви – гості жадані,
Тож хочу уклінно усіх запросити
У нас погостити хоч кілька деньків,
А може, й назавжди у мирі зажити
У місті, що зветься по-княжому – Львів».

Скажіть, ви ще й досі не чули про Львів?
Мерщій замовляйте із сотню квіток,
Запрошуйте друзів, знайомих, родину,
І разом до Львова гайда на гостину!
То місто, в якому ви щастя знайдете,
Його прославляють співці і поети,
Там вулички, площі, старенькі трамваї,
Там Лев у мансарді живе залюбки
І люлечку курить, і чай попиває,
І дітям друкує чудові книжки!

